

γράμματα, ποῦ παρατάσσονται ἐνωμένοι καὶ πυκνά, ὡς ἀσπίδες εἰς τὰ μέτωπα τῶν μικρῶν, ἀλλὰ ζωντανῶν καταστημάτων.

Εἰς τὰ τζάμια τοῦ μικροῦ καφενεῖου παρατηρῶ ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν κεφάλια μὲ σειρᾶς ἀπὸ φυσέκια εἰς τὸ στῆθος νὰ κυττάζουσαν προσεκτικὰ ἀπ' ἔξω. Εἶνε αἱ περιπολῖαι τῆς νυκτός. Κάπου-κάπου ἓνας ἄγνωστος εἰς ὄλους, τριγυρίζει μὲ ἀμίλητον ἀδιαφορίαν γύρω στὰ τραπέζια. Εἶνε κάποιος μυστικὸς ἀστυνόμος, ὁ ὅποιος ἐξελέγχει τὰς συνομιλίαις καὶ μαζεύει κάθε τι ὑποπτον.

Ἄλλὰ τὸ σύμπλεγμα τῆς ἐθνικῆς ζωτικότητος δὲν ἐτελείωσεν.

Ἔχομεν καὶ λαμπρὰν βιομηχανίαν, μοῦ λέγει ὁ ἔμπορος τῆς συντροφιάς. Εἰδῶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς τὰ ὑψώματα τῶν χωριῶν, ἔχομεν δύο ὑφαντουργικὰ ἐργοστάσια πρώτης τάξεως. Αὐτὸ τὸ ροῦχο — μοῦ δείχνει τὸ μανίκι του — εἶνε ντόπιο.

— Κι' αὐτό, μοῦ λέγει ἄλλος.

— Καὶ τοῦτο τοῦ τόπου μας εἶνε, πρωθέτει τρίτος.

Καὶ πρὸς στιγμὴν εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἔκθεσιν ὑφαντουργικῶν προϊόντων, τὰ ὅποια μὲ μεγάλην δυσκολίαν νικοῦν τὴν δυσπιστίαν μου.

Ζηλεύω διὰ τὰς βιτρίνας τοῦ Χρυσικοπούλου τὰ τέλεια αὐτὰ ὑφάσματα τῶν ὑποδούλων ἐλληνικῶν χειρῶν, τὰ ὅποια τόσο ἐυγενῶς ἀνταγωνίζονται μὲ τὰ δολοφονὰ χέρι.

Αὐτὰ τὰ δύο ὑφαντουργεῖα τοῦ Μοναστηρίου μαζὶ τὰ κλωστήρια τῆς Νάουστας ἐνδύουν σχεδὸν ὅλην τὴν Μακεδονίαν. Εἶνε ἐλληνικὰ ἀπὸ τῶν διεθυντῶν μέχρι τῶν τελευταίων ἐργατῶν — τριακοσίων ἐν συνόλῳ.

Καὶ παρκακλοῦμι νὰ δανείτω τὴν φωνὴν τοῦ «Σκριπ» εἰς τὰς εὐχὰς τῶν τιμίων αὐτῶν ἀντιπροσώπων τῆς βιομηχανίας μας,

